
Doktorka Samantha

„Ještě nikdy v životě jsem se necítila tak ponižená,“ stěžovala si Samantha nad látáním svých punčoch. „Už se nemůžu dočkat, až školu dokončím a dostanu diplom. Pak ze mě bude doktorka a nedám si podobné urážky líbit.“

Hannah poočku mrkla na svou společnici, jako by chtěla říct: *Tak s tím moc nepočítej, zlatíčko*. Nahlas nepronela nic, protože měla vlastní starosti.

Bylo olověně šedé lednové odpoledne a žár plechového sporáku podle všeho neměl šanci potlačit ledový průvan, který se šeptavě protahoval domem. Samanthě mrzly ruce a navíc se zlobila tak strašně, že ani nemohla pořádně sít. Připadala si neklidná jako ve vězení. Zoufale toužila po své pasece, ale ta byla pohřbená pod sněhem.

Hannah stála k Samanthě zády a krájela mrkev na úhledné kostičky, které chtěla přisypat k bublajícímu dušenému králíkovu. „Ale proč vás vlastně donutili sedět za plentou, zlatíčko?“

Vzpomínka na to v ní opět zvedla vlnu takového hněvu, že na chvíli dokonce ztratila řeč. Externí profesor pozvaný z jiné fakulty měl přednášet o intimních věcech a spravedlivě se rozčilil nad přítomností *ženy* ve třídě. Pompézně odmítl přednášet. Doktor Jones prosil Samanthu, aby z přednášky odešla, „jen pro tentokrát“, ale tvrdohlavě se hádala, až se nakonec shodli na kompromisu, že host přednese svou přednášku, pokud na studentku neuvídí, aby neurážela jeho smysl pro slušnost. V rohu postavili plentu a za ni usadili Samanthu, aby pána neztrapňovala svou přítomností. Jenže při líčení, jak provádět vaginální vyšetření, Samantha náhle kýchla a přednášející se musel posadit, aby se z toho šoku vzpamatoval.

„Normálně si studenti při téhle přednášce odkašlávají a škytají a dělají oplzlé poznámky,“ vysvětlil jí doktor Jones po první ze série pěti přednášek. „Jenže když vědí o vaší přítomnosti, drží se na uzdě.“

Vůbec poprvé se Samantha na své kolegy hněvala. Doktor Miller studenty upozorňoval, že při vaginální prohlídce se mají tvářit maximálně lhostejně a dívat se upřeně na nějaký předmět v místnosti. Vlastní vyšetření má probíhat pod šaty a *nikdy* se nesmí dovnitř vsunout víc jak jeden prst.

Jeden ze studentů se zahihňal a další rychle kýchnul, aby to zamaskoval, ale Samantha to stejně slyšela.

Hannah nad krájením mrkve poznamenala: „Ale já s tím profesorem souhlasím. Nemáte poslouchat takové věci. Nesluší se to.“

„Ale doktor je musí znát.“

„O sexu má ženu poučit její manžel. Žádná *slušná* dáma by neseděla s houfem mužů a neposlouchala takovou hrůzu. Nepůjde do svatebního lože nevinná, a to se spouště mužskejch nebude zamlouvat.“

„Vy jste taky nebyla nevinná, Hannah, a Seanovi to nevadilo.“

Hannah pokrčila rameny. To byl jiný případ.

Samantha odložila šití. Připomněla si poslední z přednášek doktora Milera. „Pamatujte si, pánové, že převážná část ženských potíží se stejně vyléčit nedá, takže úlohou lékaře je spíš pacientku uklidnit. Zjistíte, že většina z nich k vám přichází s malichernými potížemi, nad kterými ovšem mocně vzdychají. Abych citoval váženého doktora Olivera Wendella Holmese: Žena je chodící zácpa kombinovaná s bolavými zády.“

Hannah se sehnula a otevřela troubu, aby zkontrolovala dva velké brambory, které tam pekla ve slupce. Za běžných okolností vařila moc ráda, ale dnes se nedokázala soustředit. Neměla takový dar jako Samantha, aby si uměla utřídit myšlenky, v hlavě se jí všechno mlelo. Chlapi, vždycky za všechno můžou chlapi.

Roztěkaná paměť ji donesla zpět ke Štědrému dni, který byl právě před třemi týdny. Bylo to trapné fiasko. Říkala si, že by bylo pěkné, kdyby na štedrovečerní večeři pozvali jednoho ze Samanthiných spolužáků, který nemůže odjet na svátky domů k rodině či známým, takže by ocenil možnost strávit odpoledne se Samanthou. Nu, *takových* mládenců se najde jistě dost.

Mladík, který se ukázal, měl kvalitní tmavě zelený redingot a šedé kalhoty tak luxusního střihu, že o jeho zámožnosti Hannah nepochybovala. V obývacím pokoji, kde hřál oheň a sytě voněly smrkové větvičky, plaše předal každé ze svých hostitelek dárek: pro Hannah měl sáček s levandulí a pro Samanthu výtisk *Ben Hura*, jenž právě vyšel z pera guvernéra pro oblast No-

vého Mexika. Zatímco si Hannah vymýšlela záminky, aby mohla co nejdříve času strávit v kuchyni, oba mladí seděli v salonu.

Hannah občas tajně poslouchala. „Vykládá se, slečno Hargraveová, že jistý polský chirurg ve Vídni provádí experimenty s nošením sterilních lňných rukavic při operacích. Ostatním studentům to připadá k smíchu, ale podle mě to může být pro dobro věci. Co si o tom myslíte vy, slečno Hargraveová?“

„Je docela možné, pane Goodmane, že z chirurgových rukou se do ran přenáší infekce. Pokud skutečně platí mikrobiální teorie, pak *bakterie* přenesené rukama mohou vyvolat infekci. Na druhou stranu nesmíme zapomenout, že s rukavicemi nemá chirurg v prstech potřebný cit.“

Mladý muž se v rozpačitém pokusu zakormidlovat konverzaci k osobnějším tématům odvážil říct: „Doufám, že se vám ta kniha bude líbit, slečno Hargraveová. Je to skutečně skvělé převyprávění života Ježíše Krista.“

„Bohužel mám na čtení románů málo času, pane Goodmane. Ale když jsme u toho, nedávno jsem v *Boston Journalu* četla o doktoru Taitovi, který v Anglii úspěšně odstranil slepé střevo pacientovi, jenž přežil. A představte si, co udělal, pane Goodmane. Před operací *sterilizoval* své nástroje...“

Hannah měla co dělat, aby tam nevletěla a vztekla Samanthou nezalomcovala. Hrom a blesky, holka! zuřila v duchu. Nemáš ponětí, co s tím chlapcem děláš! Otevři své srdce a dovol, aby tě miloval! Jinak namouduší skončíš jako stará panna!

Hannah vyklopila mrkev a tuřín do rozpěněné šťávy. Potom si přejela dlaní přes čelo, proboha, co se to s ní dneska děje? Neklidná je jako kvočna na vejcích. Zastavila se před sporákem a zachmuřila se. Hannah Malloneová věděla moc dobře, co se s ní děje, nemělo cenu si cokoli namlouvat, protože tím se nic nevyřeší. Otázka zní, co s tím udělá? Nu, k tomu strašnému rozhodnutí dospěla už před pár dny, takže teď jenom musí sebrat odvalu a požádat Samanthu o tu hroznou službu...

Ačkoliv byly ve stejné místnosti, jako by žily každá v jiném světě. Hannah byla posedlá svým hlubokým trápením a Samantha měla zase jiné starosti. Louisiny dopisy ji v poslední době zneklidňovaly. Samantha sice nedokázala ten problém určit bez ohledu na to, kolikrát je četla, ale něco v nich nebylo v pořádku.

Hannah si umyla ruce, otřela je do zástěry a přisedla si ke stolu. „Nohy mi div neupadnou, musím si chvilku odpočinout.“

„Nejste nemocná, Hannah?“

Žena neodpověděla. Sundala háčkovanou příkrývku z čajové konvice, nalila si šálek a lžičkou do něj nabrala lesní med. Objala hrníček oběma rukama, jako by potřebovala zahřát, i když byla celá zardělá.

Samantha skládala šití do košíčku a konečně si uvědomila, že v posledních pár týdnech neměla Hannah valnou chuť k jídlu. Na stole mezi nimi stál pekáč se zapékanou sekanou a brambory ještě od snídaně. Samantha nadzvedla utěrku, ukrojila si kousek kůrky a nacpala si ji do úst. „Myslím, že potřebujete něco na posilněnou, Hannah. Některým lidem řídne v zimě krev.“

Hannah se zamyslela. „Možná že máte pravdu, zlatíčko.“ Nezvykle unaveně se zvedla, zamířila k příborníku a vytáhla láhev Seanovy irské whisky. Vrátila se na své místo, odzátkovala ji a šplíchla si trochu do čaje. Potom tázavě nabídla láhev Samanthě.

V tu chvíli dívka spatřila v očích své přítelkyně výraz, který už znala – stejný pohled viděla v očích pacientky, kterou ve třídě při přednášce prohlíželi, přičemž doktor Page svým profesionálním tónem oznámil, že slečna Batesová má rakovinu. Slečna Batesová se dívala navlas stejně – v očích jí na okamžik blikla temnota, jako by její duše na vteřinku ten boj vzdala. Výraz ale okamžitě zmizel a Hannah seděla v očích jen obyčejná únava. „Děkuju, Hannah. Myslím, že troška brandy mi taky neuškodí.“

Pár minut upíjely mlčky, z plotny se ozývalo tiché pobublávání a občas se z okapů uvolnil kus sněhu a dopadl na zem s měkkým žuchnutím. Čím déle se ticho protahovalo, tím víc si Samantha uvědomovala, že něco není v pořádku.

„Něco bych vám chtěla povědět,“ ozvala se Hannah konečně.

Samantha vyčkávala.

„Vy jste si asi všimla toho nového –,“ Hannah jednou rukou o centimetr zvedla svůj šálek a druhou začala otáčet talířkem, „toho nového... džentlmena u Kendalla?“

Ano, Samantha ho znala, i když za džentlmena by ho zrovna neoznačila. Nikdo o něm moc nevěděl. Jednou v říjnu se zčistajasna ukázal ve městě a pan Kendall ho na jeden den zaměstnal, aby mu dal vydělat na večeri. Vyklubal se však z něho tak úslušný a pilný pracant, že ho pan Kendall nechal u sebe dál. Samantha o něm věděla jen tolik, že se jmenuje Oliver. Vůbec se jí nelíbilo, jak si ji prohlíží, když pan Kendall není nablízku. „Co je s ním, Hannah?“

„Víte, zlatíčko...“ Talířek se nepřestával otáčet a tiše drnčel na stolní desce. „Tak jsem se mu nějak zalíbila, víte, a choval se ke mně moc pozorně, ušetřil mi na metru látky pár penny. Jako byste nevěděla, jaký je pan Kendall škudlil, ale jakmile vytáh paty, Oliver mě nikdá neošidil. Dokonce mi odnes nákup až domů a já ho pozvala na šáleček čaje.“

Samantha nespouštěla oči z vytrvale se točícího podšálku.

„No, a jednou odpoledne, když jste dělala tu důležitou zkoušku...“

Jednou na konci listopadu přišla Samantha domů tak vyčerpaná, že jí podivná zakřiknutost její bytné dočista ušla, ale teď si ji zpětně vybavila.

Talířek se zastavil a hrníček s cvaknutím dosedl na své místo. „Zdržel se celý odpoledne.“ Samantha cítila, že Hannah polévají vlny palčivého studu. „A nezůstalo při jednom.“

Samantha vzhledla. Hannah na ni upírala široce rozevřené průzračné jantarové oči. Hlas měla jakoby uslzený, ale neplakala. „Strašně se bojím, Samantho.“

„Že se to dozví Sean? Jak by mohl?“

Hannah zavrtěla hlavou. „Všechno bylo v tajnosti, Sean by se to nikdá nedozvěděl.“

„Už to... skončilo?“

„Bůh mi žehnej, děvečko, trvalo to dva týdny a pak jsem tomu udělala přítrž!“

„Tak kvůli čemu si děláte starosti?“

„Jsem těhotná.“

Samantha vytřeštila oči. „Jste si tím jistá? Byla jste u lékaře?“

„Přece nepotřebuju doktora, když už nemám měsíční krvácení a každý ráno zvracím a kotníky mi napuchly jak melouny! V tomhle stavu jsem viděla dost ženskejch, abych poznala, oč jde!“

„Ach Hannah...“

Žena vystrčila bradu a odhodlaně stiskla čelisti. „Proto vám to taky říkám, Samantho. Chci, abyste mi pomohla.“

„Jak bych vám mohla pomoci?“

„Zbavit mě toho.“

Samantha zamrkala, jako by dostala políček.

Při pohledu na výraz v její tváři se musela Hannah odvrátit. Vstala a zamířila ke sporáku, zdvihla pokličku a zamíchala maso. „Možná vám připadá divný,“ poznamenala jakoby duchem nepřítomná, „proč jsem to vlastně

udělala. Proč, když mám v posteli takovýho chlapa, jako je Sean Mallone, celejch pět měsíců v roce, proč se musím zaplíst s jiným mužským, navíc s takovým Oliverem.“

Samantha na přítelkyni hleděla, ale neproněsla jediné slovo.

„Víte, zlatíčko, možná to teďka nepochopíte, je vám teprv dvacet a jste štíhlounká a pleť máte jako smetanu, jste tak svěží, že mužský se po vás můžou zbláznit. Já bejvala taky taková, ale to už je let...“ Hannah přecházela po místnosti a dotýkala se věcí, jako by potřebovala zůstat v kontaktu s realitou. „Jenže v poslední době na sebe koukám do zrcadla a vidím vrásky a že tloustnu v pase a že mi ty hezký vlasy, na který jsem bejvala tak pyšná, začínají šedivět. A v noci mě napadá, že Sean mě třeba miluje už jen ze zvyku a z pohodlnosti. A pak se trápím, že už nejsem pro mužský tak přitažlivá jako dřív.“

Obrátila se a pohlédla na sedící Samanthu. „A taky vidím ty roky, co teprv přijdou. Budu pořád tlustší a šedivější a třeba pak jednou ráno se na mě Sean koukne pořádně a konečně uvidí, co má doma za bábu. Nebylo by to ani zpolovičky tak hrozný, Samantho,“ vysvětlovala přiškrceně, „kdyby tu byly děti. Když má ženská haranty, vůbec nesejde na tom, jestli je stará a tlustá. Pořád má čím se chlubit. Má důkaz, že někdy byla pohledná a užitečná ženská. Ale co já, co mám já? Povím vám děvče, začala jsem se namouduši bát.“

Vrátila se k své židli a dolila si šálek whisky. „Vůbec jsem nebyla do Olivera zamilovaná a necítila jsem k němu ani žádnou zvláštní vášeň, ale vedle něho jsem si připadala zase mladá, koketovala jsem s ním a on mi říkal *slečno* Malloneová, a když se mě dotknul, jako by mi znovu bylo dvacet a do mě se vrátil život. A to Sean nedokázal už hodně dlouho.“ Hannah si dopřála dlouhý a posilující doušek. „Jenže po dvou týdnech to najednou ve mně pohaslo a ze mě se stala jen obyčejná stárnoucí ženská, co se zapletla s mladíkem. Tak jsem ho poslala pryč s tím, aby se už nikdá nevracel...“

Samantha pomalu natáhla ruku přes stůl a objala Hannah prsty kolem zápěstí.

„Vy přeci víte, jak to zařídit, zlatíčko. Naučila jste se všechny tyhle věci, ne? Víte, co udělat, abych se dostala z týchle příšerný kaše. Třeba něco vypít –“

„Hannah,“ zeptala se šeptem Samantha, „a vy to opravdu chcete?“

„Ne, ve skutečnosti ne, ale musím, na tom se nedá nic změnit.“ Konečně se jí oči zalily slzami. „Bůhví, jak moc jsem toužila po děťátku. Kolikrát

jsem se k Panence Marii modlila tak dlouho, až mi z kolenou tekla krev. A když si teď pomyslím...“ Hannah se užasle zadívala na vlastní břicho. „Když si pomyslím, že ten požehnaný miláček tam konečně je, stulený spinká a čeká, až se po irsku vykope do světa –“ Z tváře jí číselo zoufalství. „Já to svý děťátko miluju, Samantha, ale Seana miluju o moc víc. Takže se toho musím zbavit.“

„Ale vždyť nemusíte! Můžete si nechat oba! Řekněte Seanovi, že vás ke styku přiměl někdo proti vaší vůli, že vám vyhrožoval. Sean je velkorýsý a chápatý muž. Dítě bude mít rád a vychová je jako svoje vlastní –“

„O tohle nejde, holčičko. Já to přece nedělám *pro sebe*, to není *moje* pověst, kvůli který si dělám těžkou hlavu, ale *Seanova*! Ach zlatíčko, copak to nechápete? Celý ty dlouhý roky jsme si mysleli, že to jsem já, kdo může za naši bezdětnost. Ale *tohle*, tohle by znamenalo, že to je Seanova vina, on že nemůže počít dítě, a to by ho zbavilo mužnosti. Nemám právo mu takhle ublížit. Musíte mi pomoci, aby si Sean moh zachovat sebeúctu.“

Samantha se snažila získat čas. „A pověděla jste to Oliverovi?“

„Ne.“

„Má právo to vědět.“

„Nemá žádný právo. Nač měl právo, to dostal nahoře v ložnici. Jsme vyrovnaný. Nedlužím mu vůbec nic.“ Hannah se naléhavě naklonila přes stůl. „Nemusí to bejt rychlý a bezbolestný, tolik ani nežádám. Když bude Bůh chtít, abych přitom trpěla, nebudu reptat. Chci jen váš slib, že se to povede!“

Samantha se roztrásla. Kéž by nevěděla, kéž by neměla tu příšernou znalost jak namíchat nápoj, který by to dokázal, pak by se nemusela rozhodovat, jenže ona to věděla, odpověď jí cíhala u rtů, bylo to tak snadné – stačil by čaj z bavlníkového semene nebo z amerického jilmu, v lékárně se možná dá sehnat i olej z vratiče – a Hannah by ráno měla pokoj. „Hannah,“ zašepkala, „jste si *jistá*?“

„Ach zlatíčko, copak myslíte, že jsem to za těch posledních deset dní neprobírala v hlavě pořád a pořád dokola? Vážně si myslíte, že nevím, co po vás chci? Myslíte, že mě ta prosba nezabíjí?“ Hannah vstala a snažila se zachovat důstojnost, ale mezitím jí po tvářích začaly proudit slzy a vytvářely jí na šatech velké vlhké skvrny. „To je můj trest za to, co jsem provedla. Neměla jsem právo začínat si s jiným. Náš dobrý Pán mě takhle trestá. Nikdy se nedostanu do nebe, zlatíčko, navždy se budu smažit

v ohni pekelným, ale...“ Hannah se zapotácela a hμάtla po opěradlu židle. „Udělám to, abych Seana ušetřila toho, že by se o sobě musel dozvědět pravdu!“

Samantha v mžiku vyskočila a uchopila plačící Hannah do náruče. Cítila, jak i jí začínají proudit slzy, ale honem je potlačila.

„Na kolenou vás prosím, pomozte mi to zase napravit!“ vzlykala Hannah do dlaní. „Ať je to všechno jako dřív a já všechnu vinu vezmu na sebe! Já vím, že není správný, abych vás obtížila takovým břemenem, ale když na nikoho jiného se nemůžu obrátit!“ Hlas jí poklesl do šepotu: „Zůstala jsem v tom úplně sama...“

„Ne, nejste sama, Hannah, máte mě. Jsme na to dvě,“ hladila Samantha něžně rudé vlasy. „Hannah, jste skálopevně přesvědčená, že neexistuje způsob jak si to dítě nechat? Třeba bychom spolu mohly někam odjet a potom Seanovi namluvit, že je moje.“

Hannah hlasitě popotáhla a škytla. „Bůh vám žehnej, holčičko, to že byste pro mě udělala? Ale to byste musela odejít ze školy a zkazila byste si pověst a nejspíš byste nikdy ten svůj diplom nedostala a *tohle* já si na svědomí nevezmu. A těžko bychom mohly tvrdit, že není moje, protože by bylo zrzavé jako liška a každej by to hned poznal. Kdepak, zlatičko, už jsem myslela na každý možný řešení a tohle je jediná cesta.“

Samantha se pohledem zavěsila na řadu nádobí nad sporákem. Hlas měla napjatý jako strunu. „Hannah, jsem přesvědčená, že život musíme zachovat za každou cenu. Tomu jsem zasvětila svůj osud. Já nemůžu... zabít dítě...“

Hannah si odtáhla dlaně z tváří a pohlédla na Samanthu usazenými očima. „A jaký přesvědčení mám podle vás já? Vždyť páchám smrtelnej hřích, za kterej přijdu do pekla. Copak si myslíte, že toho drobečka uvnitř sebe nemám ráda?“

„Omlouvám se, Hannah, jestli to vyznělo špatně. Myslím, že si dokážu představit, čím právě procházíte. Chtěla jsem jenom, abyste pochopila, proč... proč si to musím promyslet. Teď hned si nevím rady, Hannah. Dopřejte mi čas. Může to jistě počkat do zítřka, a mezitím snad něco vymyslím.“

Hannah se odhodlaně nadechla. Odtáhla se ze Samanthina objetí a zástěrou si otřela oči. „Připadám si najednou k smrti utahaná, zlatičko. Nejspíš si půjdu nahoru trochu zdřímnout.“ Sundala si zástěru a pečlivě ji pověsila na věšák.

„Hannah, já se opravdu budu snažit něco vymyslet.“

„Samozřejmě, zlatíčko. Ale nezapomeňte, že to už nemůžu odkládat moc dlouho. Když mi nepomůžete, budu muset zajít za vdovou Dorsetovou a to je nějakých třicet kilometrů daleko.“

„Vdova Dorsetová?“

Hannah se pokusila o statečný úsměv. „To je taková diskrétní stařenka, co se na nic nevyptává a je to u ní bezpečný jak v mámině náručí. Moc se divím, že jste o ní ještě neslyšela. Nejlepší porodní bába v okrese. Nenechte toho králíka na kamnech moc dlouho.“

Samantha však nejedla. Postavila hrnc s masem na podložku, zabalila tvrdnoucí koláčky do vlhké utěrky a mléko postavila na okenní římsu. Potom vyšla nahoru do svého pokoje.

Hodiny letěly neuvěřitelnou rychlostí. Když stoupala do patra, už se stmívalo, ale zčistajasna si uvědomila, že kolem ní vládne hustá tma a silný mráz. S plédem přehozeným přes ramena přecházela Samantha před krbem a nutila se k nepřetržitému pohybu, jako kdyby jí fyzická námaha mohla pomoci vymyslet odpověď.

Zlobila se, netušila však na koho. Rozhodně ne na Hannah, která v ní vyvolávala jen hluboký a zoufalý žal. Možná se hněvala na úlisného Olivera, který jak prohnaná kočka slízal smetanu a prošlo mu to. Bylo dokonce možné, že se zlobila i sama na sebe, na svoji neschopnost zvládnout situaci, zaujmout pevné stanovisko. Samanthě se vlastní bezmocnost hnusila. Navíc ji mučily výčitky svědomí za chování jiné ženy a spolu s tím i pocit viny, že přítelkyni nepodal pomocnou ruku.

Celou noc sváděla Samantha vnitřní boj, snažila se rozmotat změř svých zoufalých myšlenek, ale vždycky se vrátila k stejnému závěru: musí Hannah nějak pomoci.